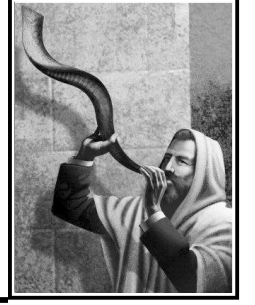

The Trumpet of the Seventh Angel ஏழாம் தூதனின் எக்காளம்

1879-1916 ஈ-பிரின்டஸ் தமிழாக்கம்
மலர் - 4. இதழ் - 5. செப்டம்பர்-அக்டோபர் 2018

R5742

Responsibility of the Spirit - Begotten

ஆவியில் ஜெநிப்பிக்கப்பட்டவர்களின் பொறுப்பு

“தேவனால் பிறந்த எவனும் பாவம் செய்யாநென்று அறிந்திருக்கிறோம்;

தேவனால் பிறந்தவன் தன்னைக் காக்கிறான், பொல்லாங்கன் அவனைத் தொடான்.” 1 யோவான் 5:18

ஆவிக்குரிய காரியங்களை விளக்க முற்படும்போது அது எப்பொழுதுமே கஷ்டமானதாக இருக்கிறது. ஏனெனில் நம்மை வெளிப்படுத்துவதற்கு நம்மிடம் மனித வார்த்தைகள் மட்டுமே உள்ளன. ஆகையால் ஆவிக்குரிய காரியங்களை தெளிவாக்குவதற்கு வேத வாக்கியங்கள் நமக்கு உவமைகளையும் உவமானங்களையும் கொடுக்கிறது. இந்த தலைப்பு வசனத்தில் அப்போஸ்தலர் யோவான், தேவனால் ஜெநிப்பிக்கப்பட்டவர்களை, தங்களது சபாவ மாறுதலை அனுபவிக்கிறவர்களை, அதாவது ஆதாமின் பிள்ளைகளாக மாம்சத்தின்படி முதலாவது ஜெநிப்பிக்கப்பட்டு, தேவனால் மறுபடியும் ஜெநிப்பிக்கப்பட்டவர்களை பற்றி கூறுகிறார். (1 பேதுரு 1:3) நமது கர்த்தரின் உயிர்த்தெழுதல் முதல், சிலரை உலகத்தை விட்டு வெளியே வந்து புது சிருஷ்டிகளாகும்படி-இனி அவர்கள் மாம்ச ஜீவிகள் அல்ல, ஆனால் ஆவியின் ஜீவிகள்-அழைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்.

இந்த சபாவ மாறுதலுக்கான முதல்படி ஒரு புது சித்தத்தை பெறுதல் ஆகும். புது சித்தத்தை மட்டுமே புது சிருஷ்டி என்று கூறுவது தவறு என்பதை நாம் புரிந்து கொள்ள முடியும். நமது பலியை செலுத்துவது இந்த புது சித்தம் தான். இந்த புது சித்தத்தை நாம் பெற்றிருக்கவில்லையென்றால் நமது சரீரத்தை ஒரு ஜீவ பலியாக ஒப்புக்கொடுக்க முடியாது. இரண்டாவது படி இந்த பலிக்காகவும் புதிய சபாவத்தை அடைவதற்கும் இரட்சகர் ஒரு ஜாமீனாக ஆகுதல் ஆகும். மூன்றாவதுபடி இரட்சகரால் பூமிக்குரிய சபாவத்தை பலியிடுகிற இது பரம பிதாவால் ஏற்றுக் கொள்ளப்படுகிறதும், அதை அவர் ஏற்றுக்கொள்வதற்கான விசேஷித்த அடையாளத்தை கொடுப்பதும் ஆகும். ஏற்றுக்கொள்வதற்கான அந்த விசேஷித்த அடையாளம் பரிசுத்த ஆவியினால் ஜெநிப்பித்தல் ஆகும்.

ஆவியின் ஜெநிப்பித்தலால் நாம் பெற்ற சித்தத்தை, புதிய மனித சித்தத்திலிருந்து தனியாகவும் வேறுபடுத்தியும் வைக்க வேண்டியது மிக அவசியம். புதிய சித்தத்தை முதலில் பெற்றோம்; தேவனுடைய சித்தத்தை செய்ய விரும்பி தீர்மானித்தோம். பிறகு அவர் ஏற்பாடு செய்திருந்த வழியில் நமது இரட்சகர் மூலம் அவரை அணுகினோம். இந்த புதிய சித்தம்தான் பலியை நிறைவேற்றும். இயேசுவின் புண்ணியம் உபயோகிப்பட்டு, காணிக்கை செலுத்தப்படும்போது, பலியானது பிதாவுக்கு உடனே

ஏற்புடையதாக ஆகிறது. இந்த நிலை வரைக்கும் தனிப்பட்டவரது சித்தம் இன்னும் ஒரு மனித சித்தமாக, ஒரு புதிய மனித சித்தமாக இருக்கும். பிறகு நமது கர்த்தராகிய இயேசுவாகிய பிரதான ஆசாரியனால் காணிக்கை பலியிடப்படுகிறது. பிதாவினால் ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகிறது. உடனே ஆவியின் ஜெநிப்பித்தலால் குறிக்கப்படுகிறது.

இந்த வேளையில் தேவன் செய்வதை நம்மால் முழுவதும் புரிந்து கொள்ள இயலவில்லை. இயற்கையான ஜெநிப்பித்தலை நாம் தெளிவாக புரிந்து கொள்ளாமலிருந்தால் கூட ஆவிக்குரிய ஜெநிப்பித்தலைக் காட்டிலும், இயற்கையான ஜெநிப்பித்தலை அதிகமாக நாம் புரிந்துகொண்டிருக்கிறோம். ஆவிக்குரிய ஜெநிப்பித்தல் என்பது ஒரு புதிய வாழ்க்கையை ஆரம்பித்தல் என்று வேதவாக்கியம் நமக்கு கூறுகிறது. அதைப் பெறுகிற ஒருவர் தெய்வீகமான ஒரு வெளிச்சத்தை பெறுகிறார். அதன் பிறகு அவர் ஒரு மாற்றமடைந்த ஒரு புதிய நபராக, ஒரு புது சிருஷ்டியாக இருக்கிறார். அவர் புதிய நம்பிக்கையை, நோக்கத்தை இலக்கைப் பெறுகிறார். அவரிடத்தில் கிரியை செய்கிற பரிசுத்த ஆவியின் உயர்ப்பிக்கிற செல்வாக்கினால் ஆவிக்குரிய காரியங்களை மென்மேலும் புரிந்துகொள்கிறார்.

ஆனால் ஆவிக்குரிய காரியங்களை புரிந்து கொள்ளுவதற்கு தேவையான நடவடிக்கைகளை எடுக்காதவர்களுக்கு இதை அனைத்தையும் குறித்து விளக்க முடியாது. “ஜென்ம சபாவமான மனுஷனோ தேவனுடைய ஆவிக்குரியவைகளை ஏற்றுக் கொள்ளான்; அவைகள் அவனுக்குப் பைத்தியமாகத் தோன்றும். அவைகள் ஆவிக்கேற்ற பிரகாரமாக ஆராய்ந்து, நிதானிக்கப்படுகிறவைகளானதால் அவைகளை அறியவுமாட்டான்.” (1 கொரி. 2:9-15) இந்த பரலோக வெளிச்சத்தை நாம் பெறும் வரை அதை சரியானபடி புரிந்து கொள்ள முடியாது. இந்த ஆவிக்குரிய உணர்வு ஒரு சிறிய ஆரம்பத்திலிருந்து வளர்கிறது. “பழையவைகள் எல்லாம் ஒழிந்து போயின, எல்லாம் புதிதாயின.” இந்த பழையவைகள் உடனே அல்ல, படிப்படியாக ஒழிந்து போகிறது. “தேவனால் ஜெநிப்பிக்கப்படுதலே” இதன் ஆரம்பமாக இருக்கிறது.

புது சிருஷ்டி பாவத்தை அப்பியாசப்படுத்துவதில்லை
தேவனால் ஜெநிப்பிக்கப்பட்ட பிறகு, ஒரு புது

வாழ்க்கையை ஒரு புது சுபாவத்தைப் பெறுதல் நடைபெறுகிறது. அப்போஸ்தலர் யோவான் கூறுகிறதாவது: “தேவனால் பிறந்த எவனும் பாவம் செய்யான் (பாவத்தை அப்பியாசப்படுத்துவதில்லை. Diaglott (1 யோவான் 3:9) இவைகளெல்லாம் இப்படிப்பட்ட பரிசுத்த கட்டுப்பாட்டுக்குள் இருக்கும்வரை, மகா மேன்மையும் அருமையுமான வாக்குத் தத்தங்களால் ஊக்கமளிக்கப்பட்டு, பரிசுத்த சித்தத்தை பெற்றிருப்பவர்கள் தெரிந்தே பாவம் செய்யமாட்டார்கள். தங்கள் வாழ்க்கையில் பாவத்தை அப்பியாசப்படுத்த மாட்டார்கள்.

தெரிந்து செய்யப்படுகிற பாவத்திற்கும், தவறுதலாக செய்யப்படுகிறதற்கும் உள்ள வேறுபாட்டை நாம் பார்க்க வேண்டும். நமது தலைப்பு வசனத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. தெரிந்தே செய்கிறபாவம், பாவத்தை அப்பியாசப்படுத்துதல் ஆகும். புது சிருஷ்டி பாவம் செய்ய முடியாது. ஏனெனில் இது பரலோக வித்தாக, புது சுபாவத்தின் வித்தாக இருக்கிறது. ஒவ்வொரு புவும், ஒவ்வொரு மிருகமும் ஒரு ஜீவ வித்திலிருந்து உற்பத்தியாகிறது. வித்தானது எவ்வளவு நுண்ணியதாக இருந்தாலும், கருவாக இருந்தாலும், அதற்கு ஜீவன் இருக்கிறது. இதே போல்தான் கிறிஸ்தவர்களும். தேவனுடைய பரிசுத்த சித்தம் அங்கே இருக்கும்வரை, அங்கே ஜீவன் இருக்கிறது. ஆனால் அவன் தெரிந்தே பாவம் செய்தால் இந்த பரிசுத்த வித்து மரிக்கிறது. இந்த வித்து அழிந்து போனால், புது சிருஷ்டி மரித்து போகிறது. அந்த தனிப்பட்ட நபர் இரண்டாம் மரணத்தைத் தவிர வேறு எதையும் எதிர்பார்க்க முடியாது. ஏனெனில் முதலாவது அல்லது ஆதாமின் மரணத்திலிருந்து விடுவிக்கப்பட்டிருந்தும், அவன் மறுபடியும் மரிக்க வேண்டும் என்றால் அவன் இரண்டாவது தடவையாக தேவனுடைய பிரமாணத்தின்படி உச்சக்கட்ட மனிதனின் தண்டனைக்குட்பட்டிருக்கிறான் என்று பொருள். இது ஒரு தனிப்பட்டவரது தண்டனையாக, நித்தியமானதாக இருக்கும். இப்படிப்பட்டவன் அப்போஸ்தலர் கூறுவதுபோல, “இரண்டு தரம் செத்து, வேற்றுப்புறப் போன மரத்துக்கு” ஒப்பாயிருப்பான். (யூதா.12)

அப்போஸ்தலர் கூறுகிறபடி நாம் பார்த்தால், ஆவியில் ஜெனிப்பிக்கப்பட்ட நிலையில் இருப்பவன், புது சிருஷ்டியின் கரு நிலையில் இருப்பவன், தெரிந்து பாவம் செய்யமாட்டான், பாவத்தில் அவன் சந்தோஷப்படமாட்டான், பாவத்திற்கு தன்னை ஒப்புக்கொடுக்கமாட்டான். அப்படி அவன் செய்வானானால், அவன் பரிசுத்த ஆவியை இழந்துவிட்டான் என்றும், மறுபடியும் அவன் பரிசுத்தம் இல்லாதவனாக ஆகிவிட்டான் என்றும் பொருள்படும். பரிசுத்த பேதுரு விளக்குவது போல, கழுவப்பட்ட பன்றி சேற்றிலே புரள திரும்பினது போல இருக்கும். அப்போஸ்தலர் யோவான் சொல்கிறதாவது: “பரிசுத்த ஆவியினால் ஜெனிப்பிக்கப்பட்டவன் தன்னைக் காக்கிறான், பொல்லாங்கன் அவனைத் தொடான்.” அவன் தெரிந்து பாவம் செய்யாமலிருப்பது மட்டுமல்ல, ஒரு காவற்காரன் கோட்டையை காப்பது போல, ஒரு நகரத்தை காப்பது போல, ஒரு வீட்டைக் காப்பதுபோல, தன்னை தொடர்ந்து காத்துக் கொள்வான். அவன் அனைத்து கதவுகளையும் வழிவகைகளையும் கவனிக்கிறான்.

விழித்திருத்தலுக்கான அவசியம்

நம்மேல் நாம் கவனமாயிருக்க வேண்டும் என்கிற இந்த எண்ணம், பொல்லாங்கன் நம்மை தொடாமலும் தீங்கும் செய்யாமலும் நம்மை காத்துக் கொள்ளும்படியாகவே ஆகும். இன்னொரு எண்ணம்: நமது கர்த்தர்தான் நீதிக்கும் பரிசுத்தத்திற்கும், சத்தியத்திற்கும் மையமாக இருக்கிறார். நீதி, பரிசுத்தம், சத்தியம் இவைகளின் பக்கம் இருப்பவர்கள், பாவத்தை தவிர்ப்பார்கள், அதனுடன் ஐக்கியம் கொள்ள மாட்டார்கள்; பாவக்கிரியைகளில் நுழையக் கூடமாட்டார்கள். அதன் மேல் நாம் இரக்கம் காண்பித்தால், அந்த அளவுக்கு நாம் கர்த்தரிடமிருந்து விலகியிருப்போம், இணக்கமில்லாது இருப்போம். ஒரு வட்டத்தில் மையத்தின் அருகாமையில் இருப்பதுதான் அதிக பாதுகாப்பு. இதே போல யேசுவாவே நீதியின் வட்டத்திலும் மையமாக இருக்கிறார்.

பாவத்தினிடத்தில் நாம் காண்பிக்கும் லேசான அனுபவம் கூட தேவனுடைய பிள்ளையை பரிசுத்தத்தின் மையத்திலிருந்து தூர அனுப்பும். அவனுக்கும் கர்த்தருக்கும் உள்ள தூரம் அதிகம் ஆகிறதினால், அவன் வட்டத்தின் கடைசி விளிம்புக்கு இழுக்கப்படுவான். சுற்றிலும் முதலைகள் நிறைந்த தண்ணீருள்ள ஒரு தீவை நினைத்துப்பாருங்கள். தீவின் மையப்பகுதியில் ஒருவன் இருந்தால் அவன் தன் விரோதிகளிடமிருந்து மிகவும் பாதுகாப்பாக இருப்பான். கரையை நெருங்கியிருக்கிற அளவுக்கு அவன் அதிக ஆபத்தில் இருக்கிறான். சாத்தானே இங்கே தந்திரமுள்ள விரோதியாக குறிப்பிடப்படுகிறான். நம்மில் தன்னை கவனித்துக் கொள்ளாத ஒருவன் அந்த அளவுக்கு வட்டத்தின் விளிம்பிற்கு செல்லுவான். கர்த்தருடைய சித்தத்துக்கு எந்த அளவுக்கு முழுமையான இசைவுக்கு விராதிருக்கிறார்களோ, எந்த அளவுக்கு பாவத்தில் பங்கு பெறுகிறார்களோ அந்த அளவுக்கு ஆபத்தின் இடத்திற்கு அருகே கொண்டு செல்லப்படுவார்கள். இப்படிப்பட்ட ஒருவன் மகா பெரிய சத்துருவினாலும் அவனது பொல்லாத ஆவியின் சேனைகளாலும் தொடப்பட்டவும், பிடிக்கப்பட்டவும் கூடிய ஆபத்திலும், தீங்கு மற்றும் ஒருவேளை அழிக்கப்பட கூடிய ஆபத்திலும் இருக்கிறான்.

ஒவ்வொரு கிறிஸ்தவனும் இந்த ஆபத்தின் இடத்திற்கு அருகாமையில் செல்லக்கூடிய ஏதாவது ஒரு அனுபவத்தைப் மறைமுகமாக பெற்றிருப்பான். நாம் கர்த்தருக்கு அருகாமையில் இருக்கிற அளவுக்கு நாம் தெய்வீக பாதுகாப்பில் இருக்கிறோம். நாம் விசுவாசத்தைவிட்டு விலகுகிற அளவுக்கு நாம் சத்துருவை நெருங்குகிறோம். பாவம் செய்யாமலேயே ஒருவன் இப்படிப்பட்ட ஆபத்தில் அகப்பட்டுக் கொள்கிறான். அவனது இருதயம் கர்த்தருக்கு உண்மையாக இருந்தும், பாவத்தினால் தொடப்பட்டு, எப்படியோ மற்றவர்களுடன் ஈடுபடுகிறான். ஆகவே தேவனுடைய வார்த்தை நம்மை எச்சரிக்கிறதாவது: நமது கிரியைகளை, நமது நட்புணர்வை, நமது நடவடிக்கையை விழித்திருந்து கவனிக்க வேண்டும். “உன்னதமானவரின் மறைவில்” தரித்திருக்கவும், “நம் பாதங்களுக்கு வழிகளை செவ்வை பண்ணும்படியும்” பலவீனமாகவும், முடமாகவும் உள்ளவர்களும் வழியைவிட்டு விலகாதபடி பார்த்துக் கொள்ளவும் வேண்டும். நாம் தேவனுடன் நெருங்கி இருப்பதால் குணமாகும்படியும் ஆபத்தின் புள்ளியிலிருந்து தூரமாயிருக்கும்படியும் எச்சரிக்கிறது.